

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

منبع: دموکراسی مردم، نشریه حزب کمونیست هند (مارکسیست)
فرستنده: عثمان حیدری
۲۷ اکتوبر ۲۰۲۰

یک قرن مبارزه و فداکاری

۱۷ اکتوبر ۲۰۲۰ روز تاریخی صدمین سالگرد تشکیل نخستین واحد حزب کمونیست هند در تاشکند در اتحاد شوروی آن روز است.

یک قرن جنبش کمونیستی، هشت دهه از قرن بیستم و دو دهه از قرن بیست و یکم را دربر می‌گیرد. زایش و رشد حزب کمونیست با مبارزه آزادیخواهانه در هند عجین است.

بهترین و رزمندگترین رزمندگان از جریان‌های گوناگون جنبش استقلال به دلیل نقش ضدامپریالیستی استوار حزب کمونیست به آن پیوستند.

از آغاز، هزاران کمونیست رویاروی با سرکوب سخت در مبارزات ضدفئودالی و ضدامپریالیستی، به ویژه در جریان طغیان پس از جنگ (۱۹۴۵-۴۷)، سال‌ها زندانی و بسیاری شهید شدند.

یک نشانه از میزان سرکوب و فداکاری کمونیست‌های آن زمان را می‌توان در این فاکت دید که ۱۳۸ نماینده ای که در نخستین کنگره حزب در سال ۱۹۴۳ در بمبئی شرکت کردند، مجموعاً ۴۱۴ سال را در زندان سپری کرده بودند.

کمونیست‌ها معتقد بودند که پورنا سواراج (purna swaraj) [اعلامیه استقلال هند] فقط زمانی معنی خواهد داشت که کارگران و دهقانان از نظر سیاسی و اجتماعی آزاد شده باشند. کمونیست‌ها نقش مهمی در سازماندهی طبقه کارگر از طریق اتحادیه‌های کارگری و برای جذب دهقانان از طریق جبهه دهقانی، به جنبش ملی ایفاء نمودند. پس استقلال، طبقه حاکم جدید، اتحاد بورژوازی-مالکان، به تکمیل وظیفه انقلاب دموکراتیک پشت کرد. اتحاد بورژوازی-ملاک به رهبری بورژوازی بزرگ از قدرت دولتی برای گام نهادن در راه رشد سرمایه‌داری استفاده کرد- راهی که سازش با زمینداری و شکست گسست زنجیر دهقانان از روابط ارضی باستانی و تحمیل استثمار سرمایه‌داری بر آن‌ها را به دنبال داشت. سیاست‌های دنبال شده به سود انحصارات بزرگ و ثروتمندان روستا بود. حزب کمونیست وظیفه دموکراتیزه کردن روابط دهقانی را با مبارزه برای اصلاحات ارضی و تحقق شعار «زمین از آن رنجبر» در برابر خود قرار داد. این مبارزات است که به نخستین وزیر کمونیست در کرالا و متعاقباً به دولت‌های تحت رهبری کمونیست‌ها در بنگال غربی و تیرپورا و انجام اصلاحات ارضی انجامید. این حزب کمونیست است که در دهه‌های نخست پس از استقلال، اصلاحات ارضی را در کانون سیاست‌های هند قرار داد. مبارزه بزرگ دیگری که کمونیست‌ها در آن نقش رهبری را ایفا نمودند جنبش برای ساماندهی زبانی ایالت‌ها بود. کمونیست‌ها حتی پیش از استقلال برای یک مجموعه فدرال از ایالت‌های تشکیل دهنده هند بر اساس اصل زبانی برنامه داشتند.

کمونیست‌ها به مثابه راسخ‌ترین مدافعان سکولاریسم و دموکراسی در نظام سیاسی ظهور نمودند. در حالی‌که سکولاریسم به وسیله کنگره و دیگر احزاب بورژوازی به مثابه برابری همه مذاهب و حق آن‌ها برای مداخله در امور دولتی و در سیاست تفسیر می‌شد، کمونیست‌ها بدون تزلزل برای جدائی مذهب از دولت و سیاست ایستادند. تعهد کمونیست‌ها به سکولاریسم با نقش دولت‌های تحت رهبری چپ در بنگال غربی، کرالا و تیرپورا در زمان‌های گوناگون نشان داده شد. عملکرد دولت «جبهه چپ» بنگال غربی برای ۳۴ سال در این مورد نمونه بود. با عروج نیروهای هندوتوا در دهه ۱۹۹۰، فقط کمونیست‌ها و احزاب چپ بودند که در مقابله با نیروهای فرقه‌ای بدون مصالحه پیرامون موضوعاتی مانند مناقشه ایودیا [تخریب مسجد بابری- عدالت] استوار ایستادند.

جنبش کمونیستی پیوسته برای گسترش و تعمیق دموکراسی در کشور تلاش کرده است. طبقات حاکم همیشه در پی محدود کردن دموکراسی و حقوق شهروندان در قانون اساسی بوده اند. کمونیست‌ها از آغاز مخالف قوانین بازداشت پیشگیرانه بودند؛ کمونیست‌ها از حقوق و آزادی‌های دموکراتیک در هر مرحله دفاع کردند. حزب کمونیست هند (مارکسیست) مخالف وضعیت فوق‌العاده بود و بسیاری از کادرهای آن زندانی شدند.

پس از آن‌که طبقات حاکم سه دهه پیش سیاست‌های نولیبرالی را در پیش گرفتند، کل الگوی راه رشد سرمایه‌داری تغییر کرد. کنگره، حزب بهاراتیا جاناتا و همه دیگر احزاب بورژوازی رویکرد نولیبرالی را پذیرفتند. اما، کمونیست‌ها پیوسته با سیاست‌های نولیبرالی و چرخش هواداری از امپریالیسم که به مثابه بخشی از این تغییر رخ داد، مخالف بوده اند. کمونیست‌ها با کار در سازمان‌های طبقاتی و توده‌ای، نقش رهبری را در بسیج مقاومت در برابر این سیاست‌ها ایفاء نموده اند. کمونیست‌ها برای ایجاد وسیع‌ترین اتحاد طبقه کارگر برای عقب راندن تهاجم نولیبرالی کار کرده اند. جنبش متحد طبقه کارگر در سه دهه گذشته ۱۹ اعتصاب سراسری را علیه جوانب گوناگون رژیم نولیبرالی پیش برد. مورد بیستم، یک اعتصاب یک روزه قرار است در ۲۶ نوامبر امسال برگزار شود.

دشمنی طبقات حاکم با کمونیست‌ها و جنبش چپ به حملات مستمر علیه کادرها و فعالان جنبش چپ منجر شده است. دوره ترور شبه‌فاشیستی در بنگال غربی در دهه ۱۹۷۰ و متعاقباً یک دهه بعد از آن در تریپورا پی‌آمد تشدید این

مبارزه طبقاتی بود. در هر دو ایالات، ترور ضدکمونیستی و خشونت دوباره رخ داد. در کرالا نیز، طی سال‌ها صدها کادر حزب کمونیست هند (مارکسیست) به دست نیروهای طبقه حاکم، از جمله به وسیله آ.اس.اس، کشته شدند.*

کمونیست‌ها از لحاظ تدوین یک موضع جامع پیرامون رهائی زنان پیشگام بودند و برای حقوق زنان در همه عرصه‌ها رزمیدند. رهائی حقیقی زنان مستلزم پایان دادن به ستم اجتماعی و پدرشاهی است. در سال ۱۹۳۱، «پیش‌نویس برنامه عملی کمونیست‌ها» خواهان لغو نظام کاستی و رهائی نجس‌ها شد. کمونیست‌ها در پی ادغام مبارزه طبقاتی و مبارزه علیه ستم اجتماعی بوده‌اند.

رشد همساز نولیبرالیسم و نیروهای هندوتوا یک مشکل جدی در برابر جنبش کمونیستی و نیروهای چپ و دمکراتیک قرار داده است. سرمایه‌داری نولیبرالی دشواری‌های چندی را در ساختار و ترکیب طبقات موجب شده است، که برخی از آن‌ها تأثیر منفی بر رشد جنبش‌های طبقه کارگر و دهقانان داشته‌اند. خصوصی‌سازی گسترده در همه حوزه‌ها بر طبقات میانی تأثیر گذاشته است. دولت‌های ایالتی تحت رهبری چپ نیز در این دوره در اجرای سیاست‌های بدیل با موانع و محدودیت‌های جدی روبه‌رو شده‌اند. حزب کمونیست هند (مارکسیست) و نیروهای چپ با این موضوعات دست‌وپنجه نرم کرده‌اند و رویکردها و شعارهای تکتیکی جدیدی را تدوین نموده‌اند.

با به قدرت رسیدن دولت مودی در سال ۲۰۱۴ یک تغییر کیفی رخ داد. برای نخستین بار، یک حزب متکی بر ایدئولوژی هندوتوا و تحت کنترل آ.اس.اس فاشیستی در شش سال گذشته قدرت دولتی را در دست داشته است. پی‌آمدهای فاجعه‌بار این برای سکولاریسم، دمکراسی و رفاه زحمتکشان آشکار شده‌اند.

یک نیروی سیاسی که نه در مبارزه رهائی‌بخش و نه در اخلاق ضدامپریالیستی سکولار آن سهم دارد، اکنون به نام ملی‌گرایی که عقب‌گرا و ارتجاعی است، درگیر خرابکاری در قانون اساسی و استقرار حکومت خودکامه است. مشکل، به مقابله برخاستن با این شبه ملی‌گرایی به وسیله ملی‌گرایی ضدامپریالیستی، سکولار و فراگیر است. کمونیست‌ها بدین منظور، به بهترین وجه مجهز‌اند، زیرا آن‌ها میراث مبارزه ضدامپریالیستی برای استقلال را به پیش می‌برند. ایجاد اتحاد همه کمونیست‌ها و نیروهای چپ در این مقطع برای بسیج دیگر نیروهای دمکراتیک و سکولار حیاتی است.

مارکسیسم-لنینیسم بنیان ایدئولوژیک جنبش کمونیستی در هند بوده است. تأسیس حزب کمونیست هند (مارکسیست) در ۱۹۶۴ نتیجه یک مبارزه طولانی علیه روبریونسم بود. حزب بلافاصله پس از تأسیس آن مجبور شد با ماجراجویی چپ نیز مبارزه کند. حزب کمونیست هند (مارکسیست) با کاربست مارکسیسم-لنینیسم در شرایط مشخص جامعه هند، برنامه‌ای را تدوین کرد که هدف آن دستیابی به یک دمکراسی خلقی است که بتواند راه به سوی سوسیالیسم را تسهیل نماید. جنبش انقلابی در هند با مجهز بودن به این تئوری و عمل علمی می‌تواند به سوی ساختمان یک جامعه آزاد از استثمار طبقاتی و ستم اجتماعی پیش برود.

(۱۴ اکتوبر ۲۰۲۰)

https://peoplesdemocracy.in/2020/1018_pd/century-struggle-and-sacrifice

* توضیح عدالت:

۱- در ۱۷ اکتوبر ۱۹۲۰ در تاشکند، پایتخت جمهوری ترکمنستان اتحاد شوروی سابق جلسه‌ای برای اعلام تشکیل حزب کمونیست هند برگزار گردید.

جلسه با شرکت ام. ان. روی، اولین ترنت-روی، آبانی مُخرجی، روزا فیتینگف، مُد علی، مُد شفیق و ام. پ. ب. ت. آچاریا برگزار شد. مُد شفیق به عنوان دبیر حزب انتخاب شد. جلسهٔ مؤسسان همچنین اصول اعلام شده از سوی کمینترن را تصویب نمود و تصمیم گرفت برنامهٔ حزب کمونیست هند را «متناسب با شرایط هند» تدوین نماید. (نگاه کنید به «تشکیل حزب کمونیست هند در تاشکند»

https://peoplesdemocracy.in/2019/1013_pd/formation-cpi-tashkent

۲- راشتریه سویم سیوک سَنگَه (آراس/اس) یک سازمان شبه‌نظامی، ملی‌گرای هندو و راست‌گرای هندی است که شاخهٔ عملیاتی حزب بهاراتیا جاناتا را تشکیل می‌دهد.

تارنگاشت عدالت